HELEN SANTOS

Mielul lui Caleb

1

Demult, în ţara Gosen, în Egipt, un băiat dormea cufundat într-un somn adânc, întins la rădăcina unui copac. Ca să se ferească de animalele sălbatice, îşi trase câteva crengi în jurul său, iar apoi se ghemui, făcându-se cât putu de mic, pentru a se încălzi sub mantaua veche a tatălui său.

Soarele răsărise de mai bine de o oră, încălzind pământul prin razele lui, dar copilul, care a stat treaz toată noaptea, de teamă, încă dormea adânc. Lumina strălucitoare a zorilor nu i-a tulburat somnul.

Un corb, cocoţat pe ramura copacului, îşi întorcea capul când într-o parte când în alta, veghind cu privirile sale asupra copilului. Apoi, foarte curios, a început să sară de pe o ramură pe alta, încercând să prindă o privelişte mai bună. În cele din urmă a scos un ţipăt puternic şi strident care i-a întrerupt somnul băiatului.

Într-o clipă, haina i-a fost dată la o parte, şi un căpşor cu păr negru şi ciufulit îşi făcu apariţia; abia putea să-şi deschidă

ochii somnoroşi, parcă împotriva voinţei sale, dar apoi amintindu-şi că se afla singur pe câmp, îi deschise larg, plin de teamă.

Se ridică în picioare, sprijinindu-se de trunchiul copacului şi se înveli iarăşi cu haina, tremurând. Deşi soarele strălucea, nu era cald. Era o zi de primăvară timpurie şi încă se simţea cum pişcă aerul.

Peste tunică, Caleb purta o jachetă din piele de oaie, iar peste ea îmbrăcase mantaua tatălui său, şi totuşi îi era frig, deoarece pământul era tot atât de rece pe cât era de tare.

Ochii lui căprui priveau cu atenţie la corbul din copac. Desigur, pasărea aceea, care stătea acolo şi-l urmărea cu privirea, prevestea ceva rău. Văzându-i ciocul mare şi negru, se gândi că îl foloseşte atunci când atacă sau sfâşie prada, iar ghearele lungi, încovoiate care se ţineau acum strâns de creanga copacului puteau să se înfigă aprig şi să rănească o fiinţă. I se părea că ochii lui pătrunzători savurau deja prada care-i stătea în faţă. Dintr-o dată, Caleb a sărit supărat. A început să dea din mâini şi să strige la corb:

— Pleacă. Du-te de aici. De ce stai şi te uiţi aşa la mine? Corbul însă, nestingherit, îl privea cu şi mai mare curiozitate.

Era vina lui Caleb că s-a enervat atât de tare, când l-a văzut pe corb. Când s-a trezit, şi-a amintit toate lucrurile care se

petrecuseră cu o zi în urmă: supărarea lui, oiţa pierdută şi mânia tatălui său.

Ah, cât de mult ura el oile, acele animale proaste. Oare nu ştiau că numai în turmă, sub îngrijirea păstorului ele se află în siguranţă? N-au învăţat până acum, că trebuie să se întoarcă în staul, la căderea nopţii?

Se pare că nu; dacă ar fi învăţat lecţia, ele nu s-ar mai fi îndepărtat de turmă şi nu s-ar mai fi rătăcit. Tatăl său, Asher, l-a atenţionat, spunându-i:

— Oiţa aceea trebuie să fete în curând. Să fii mereu cu ochii pe ea, deoarece ea o să hoinărească în căutarea unui ascunziş. Să ai grijă de ea şi să o aduci înapoi în turmă, dacă se rătăceşte.

Într-adevăr, Caleb a avut grijă de oiţă. A păzit-o ore în şir, până l-au durut ochii, din cauza soarelui strălucitor, iar această sforţare de a-şi aţinti privirea spre coada ei lungă şi stufoasă îl obosea şi-i provoca ameţeli.

Oiţa păştea liniştită împreună cu suratele ei, pe pajiştea proaspăt înverzită. Caleb şi-a luat privirea de la ea pentru o clipă şi deodată a zărit o şopârlă care iese din crăpătura stâncii - un animal mic cu ochi strălucitori, atât de ispititor pentru degetele lui amorţite - şi care dădea multă speranţă inimii sale istovite.

Stătea nemişcată ca şi stânca, ceea ce îl făcea pe Caleb să creadă că o poate prinde cu uşurinţă. Îşi încordă mîinile şi se pregăti să o prindă, dar deodată şopârla dispăru, iar umbra ei trecu uşor pe lângă el. Îmboldit de unduirea cozii ei, Caleb a început să dea pietrele la o parte şi să o urmărească.

Şopârla stătea acolo, nemişcată, frumoasă şi cu capul înălţat. Au trecut doar câteva clipe, timp în care au avut loc toate aceste lucruri. Caleb şi-a adus aminte de oiţa lui şi a privit spre locul unde o văzuse ultima dată, dar în timp ce oile celelalte păşteau încă liniştite, oiţa cafenie dispăruse. Caleb s-a străduit să nu intre în panică. Era sigur că o va găsi repede, dar nu putea să alerge în căutarea ei, de teamă să nu-l vadă tatăl său. N-avea cum să se depărteze aşa de mult, poate că a trecut pe partea cealaltă şi paşte în turma care se află în grija tatălui său.

Turma era răzleţită pe o întindere mare de pajişte şi o parte din oi aveau deja miei care mergeau alături de ele. Cum putea el să recunoască oiţa pe care o căuta?

În turmă erau foarte multe oi cafenii, albe, gri, dar şi pestriţe. Tatăl său i-a spus că fiecare oaie era diferită, dar lui Caleb i se părea că toate sunt la fel.

Caleb era foarte supărat pe oiţa cafenie, dar şi pe tatăl său. Cum putea el să vegheze asupra turmei, fără încetare, chiar şi atunci când îl durea capul, şi ochii îi lăcrimau? El ştia că ar fi

trebuit să meargă imediat şi să-i spună tatălui său; însă nu a făcut acest lucru.

Se simţea prea ruşinat şi furios. Chiar în dimineaţa acelei zile, Asher i-a ţinut o lecţie, spunându-i cât de important era să vegheze îndeaproape de oile care trebuiau să fete. N-a fost o lecţie lungă. În general, păstorii nu vorbesc mult, însă ei obişnuiesc să cânte, în timp ce au grijă de oi.

Tatăl lui Caleb nu era un om vorbăreţ şi de aceea puţinele cuvinte, pe care le rostea, erau deosebit de importante şi trebuiau ascultate.

De trei ori i-a spus lui Caleb să aibă grijă de oiţă; cum putea el să meargă acum şi să-i spună că s-a pierdut? S-a hotărât să mai aştepte puţin, cu siguranţă ea se va întoarce cu mielul, înainte de căderea nopţii. Astfel, tatăl său nu ar fi aflat nimic din tot ce se întâmplase.

Ziua trecea greu şi oiţa tot nu venea. Cu cât se scurgea timpul, cu atât îi venea mai greu să vorbească cu tatăl său. Dacă i-ar fi spus imediat, poate că Asher s-ar fi supărat; acum însă supărarea lui va fi şi mai mare. Caleb a rămas pe loc şi a păzit conştiincios celelalte oi, tot timpul zilei, aşteptând, dintr-o clipă în alta, să se întâmple o minune să vadă oiţa cafenie întorcându-se în turmă, cu un miel după ea.

Caleb s-a gândit că ar fi bine să se roage Dumnezeului tatălui său şi să-i spună această problemă. Tatăl lui Caleb se ruga în fiecare zi, dimineaţa şi seara. De asemenea, el i-a spus lui Caleb că Dumnezeu este desăvârşit, încât Numele lui nu poate fi rostit, cunoaşte toate lucrurile şi ştie ce vorbesc şi ce fac oamenii, dar şi ce există în inima lor.

Caleb şi-a dat seama că nu putea să-i spună lui Dumnezeu ce se întâmplase, tot aşa cum n-a putut să-i spună tatălui său. Era prea supărat şi se simţea ruşinat.

A fost o zi îngrozitoare, iar Caleb devenise tot mai îmbufnat şi ursuz. Uneori îi venea să fugă la tatăl său şi să-i mărturisească totul, dar, de fiecare dată, parcă ceva îl ţinea pe loc: speranţa că oiţa se va întoarce şi teama că tatăl lui se va supăra.

Când s-a lăsat întunericul, Asher a numărat oile din staul şi a observat imediat că oiţa brună lipsea. În clipa aceea Caleb ar fi vrut mai bine ca pământul să-l fi înghiţit.

Cu capul plecat de ruşine, a început să strige furios:

— Nu e vina mea. Doar pentru o clipă am încetat să o urmăresc, şi atunci a dispărut.

— Este vina mea? a întrebat păstorul. Sau e vina "Cârlionţatei", prostuţa de ea, care a crezut în noi că o vom apăra?

Caleb n-a putut să dea nici un răspuns. Modul în care i-a vorbit tatăl său l-a umplut de întristare. El a avut încredere în

Caleb, aşa cum a avut "Cârlionţata" în oameni, crezând că ei vor avea grijă de ea.

Caleb şi-a muşcat buzele şi a început să o urască pe "Cârlionţata" mai mult decât oricând.

— Trebuie neapărat să mergi şi s-o cauţi, i-a spus tatăl său.

— Promit că mă voi duce, îndată ce se luminează, a răspuns el în grabă.

— Mâine va fi prea târziu. Trebuie să mergi acum.

— Tată, dar este întuneric şi nu o voi vedea.

— Oiţa îţi va recunoaşte glasul, iar tu îl vei recunoaşte pe al ei, strigând disperată după ajutor. Caleb se temea de întuneric.

— Te rog, tată, nu mă trimite acum, l-a rugat el pe Asher.

Tatăl său a continuat:

— Caută bine prin tufişurile de spini, prin crăpăturile stâncilor sau prin râpi. O vei găsi lângă mielul ei. Ia praştia la tine, însă nu uita ca Dumnezeu este cu tine şi te va proteja. Nu vei deveni un păstor bun, dacă nu vei învăţa să îngrijeşti de oi, mai mult decât de tine însuţi.

Cu inima îndurerată de aceste cuvinte, care răsunau în urechile sale, Caleb şi-a pus de mâncare o pâine de orz, a luat mantaua tatălui său ca să-i ţină de cald şi apoi a pornit la drum.

La început a mers repede, împiedicându-se mereu în haina tatălui, pe care o ţinea pe umeri. După scurt timp a obosit, astfel că abia îşi mai trăgea picioarele, iar pleoapele i se închideau.

Era o lună plină şi strălucitoare care arunca tot felul de umbre în jurul ei. Tufişurile de spini se transformaseră în uriaşi cu mâini şi degete lungi, iar stâncile în peşteri imense.

Toate lucrurile care-l înconjurau păreau ciudate şi imense; nu semănau deloc cu păşunea obişnuită din timpul zilei. Lui Caleb a început să-i fie teamă.

A strigat-o de câteva ori pe Cârlionţata, cât putea el de tare, şi apoi a aşteptat în speranţa că va primi un răspuns.

Nu se auzea nimic, nici un sunet, şi curând a început să se înspăimânte de propria lui voce, care răşină în pustie.

A mers mai departe şi s-a aşezat lângă copac, ca să-şi mănânce pâinea. Era foarte obosit şi îngheţat, aşa că s-a gândit să stea câteva minute ca să se odihnească şi să se încălzească puţin.

În timp ce el mânca, zgomotele pustiei răsunau tot mai puternic în urechile lui – şoapte, foşnete, şoricei care alergau dintr-o parte în alta, scorpii şi alte creaturi mari.

Caleb s-a înfiorat, inima a început să-i bată atât de tare încât putea să-i audă bătăile, tot aşa cu, auzea zgomotele puternice din noapte. Dacă existau duhuri rele? Cu siguranţă ele l-au văzut şi acum vor încerca să-l înghită.

A sărit repede şi a tras câteva crengi rupte în jurul său. Era prea îngrozit ca să-şi continue drumul. Şerpi, şacali, lei ... Capul său era plin de fantezii ciudate.

Caleb şi-a amintit cuvintele tatălui său: "Dumnezeu este cu tine şi te protejează." Gândul că Dumnezeu veghează asupra lui, în clipele acelea şi-i înţelege temerile, i-a adus multă mângâiere.

Şi-a acoperit faţa cu mantaua şi ghemuit lângă trunchiul copacului, unde a rămas, până când l-a trezit din somn strigătul strident al corbului.

2

Caleb se deşteptase, era treaz de-a binelea, însă groaza îi umplu inima şi începu să bată cu putere, când îşi aminti de câte ori văzuse acele păsări negre, cocoţate pe stârvul unui animal mort, sfâşiindu-i carnea putrezită.

Corbii sunt păsări care se hrănesc din gunoaie.

“Au şi ei rostul lor”, i-a spus tatăl său odată, când Caleb îşi exprimase pentru prima oară desgustul şi oroarea faţă de corbi. “Ei păstrează păşunea curată”.

Nici lui Asher nu-I plăceau corbii. De multe ori aceştia atacau oile când fătau şi erau neajutorate, şi uneori chiar omorau mieii, înainte ca ei să atingă pământul cu picioarele. Apoi Caleb se

gândi imediat la Cârlionţata. "Dacă i se întâmplase şi ei acelaşi lucru?" Caleb se înfioră. Cu cât se afla mai repede cu atât era mai bine.

Îi era foame, însă îşi mâncase deja pâinea şi nu avea rost să-şi mai piardă timpul cu micul dejun.

Înainte de a porni la drum, Caleb a repetat rugăciunile pe care le rostea tatăl său în fiecare zi, şi apoi a adăugat o rugăciune specială, care-i aparţinea lui.

"Doamne, te rog să mă ajuţi s-o găsesc mai repede pe Cărlionţata. Ai grijă ca ea să fie sănătoasă şi în siguranţă".

Având această singură mângâiere, plecă iarăşi cu haina tatălui său trasă pe umeri, spre povârnişul dealurilor, acolo unde tufişurile de scaieţi şi florile sălbatice străluceau în razele soarelui. Cu siguranţă oiţa se află acolo. Este un loc potrivit pentru o oaie care caută ascunziş ca să fete.

Corbul scoase un strigăt, îşi întinse aripile sale puternice, apoi îşi luă zborul în timp ce umbra lui trecu repede deasupra capului lui Caleb. A ajuns pe colină înaintea lui Caleb, s-a cocoţat în vârful unei stânci şi a început să-şi dichisească penele şi să-şi cureţe ciocul.

Deşi corbul era singura vieţuitoare pe care o vedea, cu toate rugăciunile sale, inima începu să-i bată şi mai tare. Oare

Dumnezeu Se folosea de acest corb, pentru a-i spune că venise prea tărziu?

Curând avea să afle răspunsul. Apoi a început să se caţere pe stânci, călcând pe urmele uscate lăsate de oiţele mai slabe, când, dintr-o dată, a fost izbit de o privelişte înfiorătoare. O oaie cafenie, stătea culcată jos, pe pământ. O recunoscu imediat pe “Cârlionţata”, dar din nefericire era moartă.

Un roi mare de muşte se adunase în jurul trupului ei, unde se ospătase deja, din carnea ei, alte creaturi mai mari. Deodată, Caleb se opri.

Moartea este înfiorătoare. Niciodată nu s-a putut obişnui cu ideea morţii, deşi în înconjura mereu, într-un fel sau altul în povestirile pe care i le spunea tatăl său, în conversaţiile pe care le aveau femeile din sat, cu glas tare sau în şoaptă şi chiar în turma unde oile mureau din tot felul de cauze prosteşti şi de obicei mureau repede.

Aceasta era partea cea mai urâtă a morţii: iuţeala năprasnică, a ei, care se năpusteşte în întuneric, ca o fiară asupra prăzii, fără nici o milă. Corpul mutilat al Cârlionţatei îi reîmprospătă amintirea acestor lucruri însă toată povara se afla pe umerii săi. El era cel care n-a avut grijă de ea.

"Dar mielul? Ce se întâmplase cu el? L-au târât şi pe el pe undeva, şacalii sau leii? Oare l-au devorat deja în întregime?"

Caleb privi şovăitor împrejurul său, şi n-ar fi dorit să vadă alt cadavru întins acolo, totuşi nu spera să mai găsească ceva.

Instinctul lui Caleb îl îmboldea să se întoarcă acasă la tatăl său cât mai repede. Nu-i păsa că tatăl lui s-ar supăra foarte rău, singura lui dorinţă era să se îndepărteze de acea privelişte înspăimântătoare. În schimb, Caleb se îndreptă spre corb, căutându-şi praştia şi o piatră, în timp ce acesta îl privea stăruitor. "Pleacă", a strigat el. "Ţi-ai luat deja porţia, te-ai îndestulat".

Corbul dădu din aripi, scoase un ţipăt ascuţit şi apoi îşi luă zborul. Caleb era gata să-l ţintească, dar auzi deodată un alt sunet, diferit de cel al corbului, care-l făcu să se oprească. Era behăitul unui miel slăbuţ şi fragil, însă cu siguranţă un miel care se află în nevoie. "De unde venea oare acest geamăt?" Caleb a ascultat cu nerăbdare.

"Unde eşti?" a strigat el.

După puţin timp, de undeva din partea dreaptă, se auzi un alt behăit; de acolo unde pământul stâncos se prăbuşise într-o pantă abruptă de 4 metri, la poalele căreia crescuse un desiş de scaieţi în floare.

Pe când privea în jos, un alt strigăt, mai puternic decât cel dintâi, îi atrase atenţia şi deodată zări mielul care stătea acolo încurcat într-un tufiş, fără să se mai poată mişca; când l-a văzut Caleb, a început să dea bucuros din coadă.

Probabil mielul a alunecat de pe marginea pantei, s-a gândit Caleb, iar "Cârlionţata" a stat acolo ore în şir, strigând disperată după ajutor, însă nimeni, în afară de păsările răpitoare, n-a auzit strigătul ei... Era imposibil să cunoşti exact ce se întâmplase. Un lucru era sigur, spinii care l-au ţinut prizonier au salvat viaţa mielului.

Cu o bucurie crescândă, Caleb coborâ în grabă panta, îndreptându-se spre locul unde se găsea mielul, însă nu era un lucru uşor să ajungi la el. A început să taie cu cuţitul crengile care-i stăteau în cale, apoi a luat o piatră, să rupă spinii care îi sfâşiaseră jacheta. S-a gândit că era bine să fi avut bâta tatălui său pentru a face aşa o treabă. Se încălzi foarte repede.

Mielul se zbătea tot mai tare, aşteptând îngrozit, fără să ştie că băiatul a venit tocmai să-l salveze. Strigătele sale pline de teamă erau tot mai puternice.

Era un miel frumos, complet alb, avea o singură dungă neagră în jurul nasului şi câteva pete roşii pe spate acolo unde a fost înţepat de spini. Nu erau mulţi miei albi în turmă şi de aceea ei erau preţioşi. Lâna albă se vindea la preţ mai bun decât cea de culoare. Probabil tatăl lui nu va fi aşa de supărat dacă o să vadă acest miel alb.

"Nu te mai smuci", a strigat el; însă eforturile pe care le făcea mielul de a se elibera îl încurcau şi mai tare în scaieţii care-i produceau răni mari.

"Nu vezi că eu încerc să te ajut? Dacă vei rămâne aici, vei muri."

După un timp, mielul a încetat să se mai zbată, nu pentru că îi dispăruse teama, ci pentru că era prea obosit. Înainte de a ajunge Caleb să-l elibereze – croindu-şi drum printre spini şi suspinând de durere în timp ce aceştia îi sfâşiau mîinile – mielul a închis ochii şi a încetat să mai lupte.

Însă, când a simţit mâinile lui Caleb atingându-l, a deschis ochii, a scos un behăit de teamă, dar spre surprinderea sa, mielul a făcut o ultimă sforţare curajoasă de a scăpa. Caleb a trebuit să-l tragă de picioarele din faţă ca să-l scoată, în timp ce mielul behăia cât putea de tare şi se zbătea, încercând să se elibereze. S-a aşezat jos şi a tras acea mică fiinţă cât mai aproape de el, apoi l-a cuprins în braţe şi i-a transmis căldura trupului său pentru a-l linişti, dar cu toate acestea mielul era foarte încordat.

Caleb simţea inima mielului bătând nebuneşte, alături de a sa.

"Linişteşte-te, linişteşte-te", a murmurat el. Nu îţi fac nici un rău... Mâinile sale julite au început să mângâie în mod firesc trupul său mic, pentru a-l linişti.

Mielul a încetat să se mai zbată. Probabil că mângâierea pe care i-au adus-o mâinile lui Caleb i-a amintit de prima mângâiere, pe care a primit-o de la mama lui, când îşi înfunda botişorul în lâna ei, îl spăla lingându-i trupuşorul, sau i-l încălzea şi alunga întunericul din ochii săi.

Deodată l-au apucat nişte dureri mari din cauza foamei şi a început să-i pipăie trupul lui Caleb, încercând să sugă. Caleb i-a întins două degete, pe care mielul le-a apucat imediat şi a început să le sugă, izbindu-şi capul mic şi tare de pieptul lui Caleb.

Curând a fost dezamăgit şi a scos un behăit jalnic. Nu curgea deloc lapte din degetele lui Caleb. Asta a fost prea mult pentru el. Descurajat, se lăsă pe genunchi şi încetă să mai depună vreun efort. Apoi, îşi întinse corpul său mic şi pe jumătate îngheţat, lângă Caleb, de parcă nu i-ar fi păsat de nimic.

Avea nările închise ca şi ochii şi nici măcar nu se mai sinchisea să respire. Coada sa lungă zăcea nemişcată, ca moartă. În timp ce Caleb îl privea, inima i-a fost străpunsă de o durere puternică, pe care nu o mai simţise niciodată până atunci. Acest sentiment profund era de fapt dragostea, însă caleb nu era conştient de lucrul acesta atunci.

Tot ce ştia, în acel moment, era că acea durere mare l-a însufleţit să sară în picioare, să ia mielul pe umeri şi să alerge spre păşunea unde se afla tatăl său. Uitase de durerea lui, dar şi de

temerile sale, foarte hotărât fiind să păstreze mielul în viaţă, cu orice preţ.

Soarele se înălţase pe cer şi, în general, chiar şi soarele de primăvară încălzeşte pământul. El îşi arunca razele sale asupra siluetei lungi şi solitare a lui Caleb, care purta mielul pe umerii săi. De mai multe ori a fost ispitit să lase jos povara ca să se odihnească, dar numai durerea aceea mare pe care o simţea în inimă l-a ferit să cedeze acestei tentaţii. Trebuia să se întoarcă urgent, altfel murea mielul.

Speranţa lui Caleb a reînviat în momentul când a zărit primele oi şi pe tatăl său care le supraveghea. L-a strigat, iar el i-a răspuns şi a venit imediat înaintea lui.

A luat mielul de pe umerii lui Caleb şi l-a cuprins în braţe cu multă tandreţe; apoi a început să-l legene. Nu i-a făcut nici un reproş şi n-a cerut explicaţii. Păstorul bănuise dinainte ce s-a întâmplat când a văzut hainele rupte şi zgârieturile adânci din palmele şi mâinile lui Caleb.

Asher i-a spus:

— Mielul este foarte slăbit şi nu sunt speranţe mari că vom reuşi să-l salvăm. Dacă are voinţă, va trăi, dacă nu, el va muri înainte de căderea nopţii.

Caleb simţea o durere puternică în tot corpul, din cauză că purtase mielul atât de mult, însă erau încă foarte multe lucruri de

făcut. Mielul trebuia să fie hrănit cumva, dar el era foarte slăbit ca să poată să sugă la vreo oaie.

Tatăl său i-a adus o strachină cu lapte.

— Încearcă să-l hrăneşti, a spus el. Moaie-ţi vârful degetelor în lapte şi apoi bagă-le în gura lui. Continuă până el va înţelege ce vrei. Nu renunţa, orice ar face el.

Caleb s-a gândit că o să-i facă plăcere acest lucru, însă obosi repede şi începu să se enerveze tot mai tare.

Se părea că mielul, care luptase atât de curajos atunci când se afla în tufiş, acum nu mai avea voinţă de a trăi. Laptele cald şi dulce nu a avut nici un efect asupra lui.

"Haide bea", a strigat Caleb. Mielul însă nu voia să bea deloc, nici măcar să-şi deschidă ochii. Oare, eforturile sale fuseseră zadarnice? Ar fi putut să-l lase în desiş, să moară acolo. Îşi pierduse răbdarea şi-i deschise gura cu forţa, apoi îi turnă laptele pe gât. Mielul şi-a scuturat capul şi a vărsat mai mult pe tunica lui Caleb, care se făcuse leoarcă, şi apoi s-a scurs în jos pe picioarele lui.

Deodată, mielul a scos un sunet ciudat, ca şi cum s-ar fi înecat, şi asta l-a făcut să-şi deschidă gura. Repede, Caleb i-a turnat lapte pe gură, care s-a scurs printre degetele lui, în timp ce ţinea vasul.

Apoi se întâmplă un lucru neaşteptat; mielul a început să-şi întindă picioarele, încercând să se ridice, a făcut o mişcare în semn de protest; astfel s-a manifestat o nouă scânteie de viaţă.

Caleb simţi cum limba aproape neînsufleţită a mielului îi prinde degetele şi, cu un strigăt de bucurie, turnă iarăşi lapte în gura mielului. Strachina se goli repede. Era un început promiţător chiar dacă o mare parte din conţinutul vasului nu a ajuns în stomacul lui. Asher i-a adus de câteva ori lapte pentru miel, şi de fiecare dată l-a băut cu mai mare plăcere, înainte de a se cufunda iar în somnul său ca de moarte.

Nu era nevoie ca cineva să-i spună lui Caleb să stea lângă miel şi să-l păzească. Nimic nu l-ar fi putut mişca de acolo. A vegheat cu mare grijă asupra trupului său mic, care respira din greu, întrebându-se în fiecare clipă dacă nu cumva era cea din urmă răsuflare. Când s-a lăsat întunericul, mielul se ţinea pe picioare, îl izbea cu capul pe Caleb şi behăia vesel, când mirosul laptelui din strachină ajungea la nările lui.

Nu era un miel robust. Uneori se clătina aşa de tare, încât, dacă nu l-ar fi ţinut Caleb strâns, ar fi căzut. Totuşi a înghiţit repede laptele, ceea ce îi dădu speranţă inimii neliniştite a lui Caleb.

În noaptea aceea, Caleb şi mielul au dormit împreună, înveliţi cu aceeaşi pătură; mielul credea, probabil, că băiatul era mama lui, deoarece îi dispăru teama.

3

În timpul cinei din seara aceea, Caleb i-a povestit tatălui său tot ce se întâmplase cu Cârlionţata şi mielul ei. El nu i-a spus însă cât de înspăimântat a fost, încât a rămas şi a dormit sub acel copac rămuros. Probabil că tatăl său şi-a dat seama chiar de la început de acest lucru.

Caleb ştia că Asher l-a trimis special să caute oaia, nu ca să-l pedepsească, ci ca el să înveţe o lecţie.

Viaţa de păstor este o viaţă grea. Un păstor trebuie să petreacă multe luni departe de casă şi de satul lui şi trebuie să locuiască într-un loc pustiu sau în munţi şi să caute tot timpul păşune pentru oile sale.

— Dacă nu devii tare de la început, nu vei putea să supravieţuieşti, i-a spus tatăl său.

Eu nu vreau să mă fac păstor, s-a plâns Caleb cu puţin timp înainte. Abia fusese înţărcat de mama sa, când l-a luat Asher la păşune. Pe atunci avea numai 5 ani.

Caleb s-a prins tare de mama lui, însă ea l-a dat la o parte. Nu era în siguranţă dacă rămânea în sat, îndeosebi pentru că era un băieţel frumos şi bine făcut. Stăpânii egipteni sunt geloşi pe băieţii evreilor, îi spune ea, şi ar fi putut să-l omoare sau să-l ia ca rob. Era mai bine ca el să plece în acel loc ascuns, dar sigur, şi să stea în mijlocul oilor, deoarece acolo nu i se va întâmpla nimic

rău, în afară de catastrofele naturale pe care le-a îngăduit Dumnezeu.

Caleb era prea mic atunci ca să înţeleagă aceste lucruri. Despărţirea bruscă de mama sa şi de casă l-a umplut de amărăciune. Surorile sale puteau să rămână acasă şi nimeni nu încerca să le omoare! Caleb fusese îndrăgit de mic, un copil răsfăţat şi aproape întotdeauna lăsat să facă ce voia. Apoi dintr-o dată, a fost smuls din copilăria lui fericită şi aruncat în viaţa rigidă de nomad.

Pe vremea aceea, Caleb nu-l cunoştea prea bine pe tatăl său, Asher păstorul, şi n-a vrut să plece cu el, cu un străin cu barbă neagră, care se îmbrăca în piele de capră şi care mirosea ca animalele, în mijlocul cărora trăia; el nu ştia cum să comunice cu un copil atât de mic.

Trecuseră câţiva ani de atunci şi Caleb s-a obişnuit să doarmă jos, pe pământ, cu picioarele întinse la foc şi să meargă kilometrii întregi, în fiecare zi, în pas cu turma. El a învăţat multe lucruri între timp, îndeosebi să-l iubească pe tatăl său şi aproape că ajunsese să uite pe mama şi pe surorile sale, deşi păstrase, în secretul inimii, o afecţiune profundă şi specială pentru ele.

Seara, când oile se aflau la adăpost în staul, care uneori era un loc construit de tatăl său din pietre şi împrejmuit cu crengi spinoase, alteori era o peşteră naturală care a adăpostit oile mult timp, de-a lungul vremilor, Asher făcea focul şi pregătea mâncarea.

După ce terminau de mâncat, începeau să vorbească. Tatăl său îi povestea tot ce ştia despre stele, cer, flori şi animale sălbatice. Caleb asculta cu atenţie şi învăţa multe lucruri noi.

Uneori îi vorbea despre oi, dar Caleb încă purta în sufletul său ura faţă de ele, deoarece din cauza lor a trebuit să plece de

acasă şi să stea undeva departe de căminul său. Deşi a învăţat multe lucruri despre oi, tatăl său nu putea să-l oblige să le iubească sau să-i trezească intere faţă de ele. Dragostea era un sentiment firesc, ea nu poate fi impusă sau constrânsă.

Caleb prefera însă povestirile pe care i le spunea tatăl său despre oamenii din neamul lor. Erau nişte povestiri palpitante şi cu toate că personajele lor erau, de asemenea păstori cu turme mari de vite, oi, capre, mulţi măgari şi cămile, cu oameni foarte bogaţi, mult mai bogaţi decât Asher, tot nu-l făceau pe Caleb să se răzgândească şi să aleagă o viaţă de păstor.

În ziua aceea Caleb i-a povestit în amănunt întâmplarea cu mielul, cum l-a salvat din tufişul spinos. Îi plăcea să povestească cât mai mult, deoarece avea lângă el mielul său alintat, care stătea ghemuit şi pe jumătate adormit. Asher a început să-i spună povestea cu Isaac şi berbecul care s-a încurcat cu coarnele într-un tufiş.

Caleb s-a prefăcut că nu-şi mai aminteşte istorioara, deoarece dorea să o audă, iar tatăl său se prefăcu că îl crede, deoarece şi lui îi plăcea să o povestească.

Flăcările focului scânteiau, apoi se stingeau încet, transformându-se în cenuşă sclipitoare, iar stelele de pe cer erau tot mai strălucitoare. Asher îi povestea iarăşi lui Caleb despre părintele lor Avraam, care s-a suit pe munte ca să-l ofere pe fiul său Isaac ca jertfă, aşa cum îi poruncise Dumnezeu.

Când a auzit prima dată de Avraam, Caleb a crezut cu adevărat că Avraam era într-un fel tatăl său, aşa cum era şi Asher. Păstorul a continuat şi i-a explicat că Avraam era părintele tuturor evreilor, însă asta era o altă povestire.

Sarai, soţia lui Avraam, nu avea copii, ceea ce era o mare întristare pentru el. Avraam era bogat, avea multe vite, oi, măgari,

cămile, dar nu avea nici un fiu care să moştenească toate aceste lucruri. Apoi, când Avraam şi Sarai erau în vârstă şi nu mai visau că ar fi posibil să aibă copii, li s-a născut Isaac.

Acest copil a fost un dar deosebit pe care Dumnezeu l-a dat lui Avraam şi Sarei. El i-a făcut o promisiune lui Avraam, spunându-i că îl va face tatăl multor neamuri. Lui Caleb îi plăcea acest fragment al povestirii, pe care Asher îl povestea mereu în acelaşi fel.

"Dumnezeu i-a spus lui Avraam: «Ieşi din cort şi uită-te la cer. Încearcă să numeri stelele. Tot aşa va fi şi sămânţa ta. Urmaşii tăi vor fi mai numeroşi decât stelele cerului.»"

În acel moment Caleb îşi ridică ochii şi privi cerul înstelat, încercând să numere stelele. Reuşi să numere până la zece, deoarece avea numai zece degete, dar numărul stelelor de pe bolta albastră era mult mai mare. uneori credea că le-a zărit pe toate, însă după câteva clipe descoperea alta şi apoi alta. "

Din când în când i se tăia respiraţia, cum stătea acolo culcat şi privea stelele. Erau atât de frumoase şi strălucitoare, încât păreau uneori că-ţi clipesc. Dumnezeu i-a promis lui Avraam că urmaşii lui vor fi ca stelele cerului.

Acest gând că şi el era unul din copiii pe care i-a promis Dumnezeu lui Avraam îi încălzea inima. Caleb a zâmbit satisfăcut în sine, apoi îi zâmbi tatălui său, când văzu cum se uită la el. Caleb şi-a dat seama că şi Asher era fericit pentru că făcea parte din familia mare a lui Avraam.

De multe ori obişnuiau să stea împreună un timp îndelungat privind stelele, iar Asher i le arăta pe cele mai semnificative. În seara aceasta însă, el dorea să afle ce s-a întâmplat mai departe în povestirea cu mielul, aşa că l-a îndemnat pe tatăl său să continue:

— Povesteşte mai departe. Ce s-a întâmplat?

— Isaac a crescut mare, iar Avraam îl iubea foarte mult, deoarece era un copil bun, era o binecuvântare de la Dumnezeu. Într-o zi Dumnezeu i-a spus lui Avraam să-l ia pe Isaac şi să se ducă pe munte şi acolo să-l ofere ca jertfă lui Dumnezeu.

Caleb nu putea să înţeleagă această parte a povestirii, cu toate că ştie dinainte finalul ei.

— Dumnezeu a vrut să vadă dacă Avraam se încredea cu adevărat în El, i-a spus tatăl său, dar lui Caleb îi venea totuşi greu să accepte acest lucru.

De multe ori s-a gândit că el joacă rolul lui Isaac. Îşi amintea foarte bine când într-o zi, tatăl său a venit acasă, să-l ia cu el. Atunci Caleb s-a prins de mama lui şi a început să strige:

— Nu vreau să plec! Eu nu vreau să plec!

Spre deosebire de el, Isaac a fost ascultător şi a mers cu tatăl său, Avraam. Ba încă a purtat şi lemnele pentru focul pe care trebuia să fie ars, în timp ce Avraam ducea în mână cuţitul şi focul. El nu i-a spus lui Isaac unde mergeau, şi nici motivul. I-a spus doar că vor merge pe munte să se închine Domnului. Isaac văzuse lemnele, focul şi cuţitul şi imediat şi-a dat seama că ei mergeau să aducă o jertfă lui Dumnezeu.

Isaac i-a zis lui Avraam: "iată focul şi lemnele, dar unde este mielul pentru arderea de tot?"

Avraam i-a răspuns: "Dumnezeu însuşi va purta de grijă de mielul pentru arderea de tot".

Inima lui Caleb începea să bată cu putere, de fiecare dată când ajungea cu povestirea la această scenă. Dacă ar fi fost în locul lui Isaac, el ar fi fugit. Ştia destul de multe despre oi, ca să-şi dea seama că mielul n-ar fi putut să trăiască singur, în pustie, atât de mult timp, astfel ca Avraam să-l poată găsi în viaţă. El nu putea

să-I jertfească lui Dumnezeu un miel sfâşiat de corbi sau lupi. Era sigur că nu aveau cum să găsească un miel acolo sus pe munte şi probabil nici Avraam nu se aştepta să găsească vreunul. El era hotărât să-şi omoare fiul.

Avraam a luat nişte pietre şi a zidit acolo un altar; apoi a aşezat lemnele pe el şi le-a pregătit pentru foc. Isaac a intuit ce avea să urmeze. În locul acela pustiu, nu se afla nici un miel. Erau numai ei doi. S-a aşezat supus pe altar şi a aşteptat ca tatăl său să îl junghie.

Inima lui Caleb era cuprinsă de flăcări. Dacă Dumnezeu i-ar cere într-o zi lui Asher să-şi omoare fiul? Ar asculta? Ar fi el tot aşa de supus cum a fost Isaac? Oare ar sta el ca tatăl lui să-l junghie?

Aceste gânduri l-au umplut de teamă şi un fior puternic îi străbătu tot trupul. Acesta era un Dumnezeu ciudat, era imposibil să-l înţelegi.

Păstrându-şi încrederea în Dumnezeu, Avraam a luat cuţitul şi a întins mâna gata să-l junghie, când deodată a auzit un glas de înger care l-a strigat din cer: "Avraame, Avraame, să nu pui mâna pe băiat şi să nu-i faci nici un rău, căci ştiu că te încrezi în Dumnezeu, că n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu".

Avraam a ridicat ochii şi a văzut un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiş. Mielul nu fusese acolo înainte. Dumnezeu l-a pus în acel tufiş, ca Isaac să nu moară. Avraam a scos berbecul din tufiş şi l-a adus ca jertfă, în locul lui Isaac. Nu era un miel mic, ca cel care dormea lângă el, deoarece avea coarne. Mielului său încă nu-i crescuseră coarnele. El s-a încurcat cu lână în acel tufiş şi spinii i-au produs răni mari, pe care i le-a uns tatăl său cu untdelemn.

Această istorioară era pasionantă, dar şi ciudată. Pentru prima dată, Caleb a început să se gândească la acel miel pe care Dumnezeu l-a pregătit ca să salveze viaţa unui om.

Asher i-a spus că Dumnezeu nu face ceva fără să aibă un scop. Este foarte important să te încrezi în Dumnezeu, deoarece nu vei putea înţelege niciodată toate lucrurile.

Apoi Caleb a încercat să doarmă, însă n-a putut, fiindcă se gândea încă la lucrurile care se petrecuseră în ziua aceea.

Mielul dormea cu el, sub aceeaşi învelitoare din piele de caprî şi din când în când sforăia şi se trăgea mai aproape de el. Caleb se gândi că Dumnezeu a pregătit acest miel pentru el deoarece el nu avea nimic care să fie al lui.

Caleb a zâmbit privind mielul culcat lângă el, care-i ţinea de cald. Această nouă impresie pusese stăpânire pe inima sa şi-i producea plăcere.

4

Mielul supravieţuise noaptea care trecuse, iar dimineaţă era în picioare şi behăia de foame. Tatăl lui Caleb a găsit o oaie cu uger mare şi a ţinut-o, pentru ca mielul să poată suge, până se va fi săturat.

Începuse să prindă puteri, iar acum sugea singur, dar după ce se sătură, căzu epuizat de oboseală. Când Asher i-a dat drumul oii, mielul n-a făcut nici cel mai mic efort de a o urma. Nu voia să admită că făcea parte din turmă. Lui nu-i plăcea să stea în preajma acelei oi.

Asher i-a spus lui Caleb:

— Să nu-ţi faci prea mari speranţe. După ce vor trece câteva zile, vom şti sigur dacă mielul va trăi sau nu. Am îngrijit de un miel fără mama timp de o săptămână, iar la sfârşitul ei a murit.

— Mielul acesta nu va muri, a stăruit Caleb. Nu-l voi lăsa eu să moară!

Tatăl său a fost mulţumit de răspunsul lui Caleb. A privit în ochii lui negri şi sinceri, apoi i-a spus:

— Dacă te vei ocupa de el, e posibil ca el să trăiască.

Caleb a avut într-adevăr grijă de miel şi a vegheat şi asupra turmei, ca de obicei. Amintindu-şi cât de repede se rătăcise Cârlionţata, nu s-a mai lăsat sustras de şopârle, de cărăbuşi sau de alte vietăţi ciudate care mişunau prin praf.

Oile păşteau liniştite, iar Caleb s-a aşezat într-un loc, de unde avea o privelişte mai bună şi putea să le vadă pe toate; mielul stătea lângă el cufundat într-un somn adânc. Caleb s-a gândit. că dormise prea mult şi, privind la ceilalţi miei care se jucau împreună, săreau şi făceau tot felul de nebunii, ar fi dorit ca şi mielul lui să sară şi să se zbenguie cu ei.

Păstorul s-a uitat iarăşi la mâinile lui. Nu erau atât de adânci şi începeau să se vindece. Cu mâinile sale dibace i-a pipăit corpul lui slăbuţ, apoi oasele şi i-a spus lui Caleb:

— Dacă va trăi se va face un miel frumos şi sănătos.

Când era singur, Caleb făcea şi el acelaşi lucru ca tatăl său: începea să pipăie oasele lungi şi puternice ale picioarelor, umerii solizi şi spatele drept. Apoi, trecându-şi mâna peste corpul mielului, avea înlăuntrul său acel sentiment care făcea să-i crească inima.

Mielul sugea de câteva ori pe zi până când se sătura, iar seara părea că se mai înzdrăvenise şi era mai dornic să stea în picioare.

— Poate se va face bine, spuse Asher. Mâine o să vedem dacă îl primeşte vreuna din oi. Trebuie să-l lăsăm să alerge cu celelalte oi din turmă.

Sentimentele lui Caleb erau împărţite. El dorea foarte mult ca mielul să prindă puteri şi să trăiască. Ştia că era bine ca el să rămână în turmă împreună cu ceilalţi miei, dar ... din moment ce era împreună cu alţii nu mai era mielul său. El intra în rândul turmei şi dacă se năşteau alţi miei albi, Caleb nu l-ar mai fi recunoscut.

După ce a vorbit tatăl său, Caleb a rămas tăcut câteva clipe, nu îndrăznea să-l contrazică, deşi ar fi dorit aşa de mult să spună tot ce era în inima lui. Asher însă, a observat cu ochii lui pătrunzători care nu scăpau nimic din vedere, fie că are vorba de oameni sau de animale.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat el.

— Vreau ca el să fie mielul meu, a murmurat Caleb şi nu îndrăznea să-l privească pe tatăl său sau să rostească următoarele cuvinte:

— N-aş putea să-l ţin eu şi să mă ocup de el?

— Este o sarcină grea ca să îngrijeşti de un miel, până când îl pui pe picioare. Şi aşa ai destul cu munca pe care ţi-am încredinţat-o şi pe care nu o faci bine. Dacă atenţia ta este mereu îndreptată asupra unui singur miel, vei uita de celelalte oi, creându-mi neplăceri.

— Nu, îţi promit că voi avea mai multă grijă de ei.

— De când această schimbare bruscă? Numai cu câteva zile în urmă erai plin de amărăciune!

Cuvintele lui Asher au pătruns adânc în inima lui Caleb. Ştia că acestea au fost adevărate în trecut, însă nu mai erau în momentul de faţă. Orele petrecute cu acest miel l-au schimbat,

însă cum putea el să-i explice acest lucru tatălui său? Până acum nu vorbise niciodată despre el însuşi, despre sentimentele sale care erau atât de profunde şi greu de explicat.

Probabil că tăcerea lui a fost foarte semnificativă, iar sentimentele pe care le nutrea erau înscrise pe faţa lui, deoarece Asher le-a putut citi la flacăra focului.

Deodată spuse:

— Foarte bine, este mielul tău. Dacă îl creşti bine, se va face un berbec frumos.

Caleb l-a privit cu mirare pe tatăl său şi nu-i venea să creadă urechilor ceea ce auzea. El ştia bine cât de mult ţinea tatăl său la toţi miei şi cât de greu ar fi renunţat la vreunul din ei. Pentru el oile erau ca nişte copii. În schimb pentru laptele şi lâna lor, el le dăruia fiecare oră din viaţa lui, iar dacă se întâmpla ca o oaie să moară sau să fie tăiată din cauză că era bolnavă rău şi avea dureri mari, era o mare pierdere pentru el.

— Vrei să spui că este într-adevăr mielul meu sau să-l îngrijesc numai până când va creşte şi se va face bine? a întrebat Caleb, ca să fie sigur.

Asher i-a răspuns gânditor:

— Probabil Dumnezeu ţi-a dăruit acest miel tot aşa cum a purta de grijă de mielul lui Isaac, ca să înveţi să iubeşti oile. Nu poţi să îngrijeşti de cineva dacă nu-l iubeşti mai întâi; mi-am dat seama de mult că tu nu iubeşti oile. Te-am înţeles când ai fost mic. Am crezut că în timp vei ajunge să le iubeşti. Însă am observat că îţi displac tot mai mult. Nu ai răbdare cu ele şi, în loc să le conduci, tu le împingi de la spate. Nu vezi când o oaie este şchioapă sau când lipseşte. Tu nu poţi să faci deosebirea între ele.

În momentul acela inima i s-a strâns şi s-a simţit foarte umilit, în timp ce asculta cuvintele tatălui său. Modul în care a

reacţionat a fost însă foarte neobişnuit; dacă i-ar fi spus aceste lucruri înainte, s-ar fi supărat. Poate nu şi-ar fi exprimat sentimentele cu voce tare, însă cel puţin ar fi gândit în sinea lui:

"Puţin îmi pasă. Eu nu vreau să mă fac păstor, aşa că ce rost are să îngrijesc de ele?"

Mielul acesta i-a schimbat inima lui Caleb.

― Voi avea grijă de el. Îl iubesc şi doresc să fie al meu.

Asher a continuat:

― Dacă vei creşte bine acest miel şi te vei ocupa de el, anul viitor îţi dau voie să alegi un alt miel din turmă. Cred că este bine ca să ai şi tu oile tale. Probabil a fost greşeala mea că nu ţi-am dat un miel de la început, ca să fie al tău şi să ai grijă de el.

Asher l-a privit pe Caleb cu ochii lui pătrunzători şi apoi a continuat:

― Dacă Cârlionţata ar fi fost a ta, nu ai fi lăsat-o să rătăcească. Poate aşa a fost voia lui Dumnezeu şi El ţi-a pregătit în schimb acest miel.

Bucuria lui Caleb era atât de mare, încât nici aceste cuvinte grave nu au putut să i-o răpească.

― Chiar e mielul meu? Am voie să fac ce vreau cu el?

Asher s-a gândit o clipă şi apoi a răspuns:

― Da, însă trebuie să-ţi aminteşti că, atunci când iubeşti pe cineva, trebuie să te gândeşti la nevoile sale mai presus de nevoile tale. Dragostea înseamnă dăruire. Tu nu faci ce vrei cu el, ci ceea ce este bine pentru el. Dacă îţi vei aminti mereu de acest lucru, vei face ce este bine.

Inima lui Caleb era atât de plină de bucurie, încât trebuia să revină cu picioarele pe pământ şi să se gândească la ceva simplu:

― Ce nume vrei să-i pun? a întrebat Caleb.

Tatăl său i-a răspuns:

— Este mielul tău. Tu trebuie să-i alegi numele.

Caleb şi-a privit mielul care încă dormea, cu capul pe pieptul său, şi a început să se gândească la toate numele pe care le dăduse Asher oilor sale; nu erau nume foarte frumoase sau originale, dar de obicei se potriveau cu ceea ce spunea păstorul despre oi. Dacă uneori vreuna din oi rămânea în urmă, şi el o chema de câteva ori: "Haide Leneşo!", până la sfârşitul vieţii sale era cunoscută sub numele de "Leneşa", chiar dacă se schimba pe parcurs. Aveau de asemenea o oaie care se numea "Prinţesa"; tată său spunea că este oaia cea mai frumoasă din turmă; era de culoare roşiatică, avea ochi de căprioară şi o siluetă perfectă.

Deoarece gândul acesta stăruia în mintea lui, în cele din urmă a prins curaj şi a întrebat:

— Crezi că aş putea să-i pun numele Isaac? Este un nume frumos?

— Da, i se potriveşte acest nume. Tradiţia spune că lui Isaac i s-a dat acest nume deoarece înseamnă "El râde". Mama lui, Sara, s-a gândit că acest copil îi va aduce multă bucurie. probabil că şi pentru tine acest miel va fi un prilej de veselie.

Într-adevăr mielul a adus râsul şi veselia în viaţa lui Caleb, îndată ce a prins puteri şi a început să fie conştient de lumea care-l înconjoară. Căldura soarelui şi laptele dulce i-au dat în fiecare zi noi puteri, iar picioarele lui slăbuţe au început să se întărească tot mai mult.

Era aşa de comic să-l vezi, cum încearcă nişte mişcări pe care le-ar fi făcut cu uşurinţă la câteva ore după ce s-a născut, însă acum trecuseră câteva zile şi el tot nu era sigur pe el.

Chiar şi cei mai mici miei din turmă făceau tot felul de nebunii, săreau zburdalnici, fără să-şi piardă echilibrul. Isaac însă

avea o anumită stângăcie, deoarece era foarte slab; se împiedica mereu şi cădea în nas sau pe o parte, având picioarele încrucişate, ceea ce-l făcea pe Caleb să râdă în hohote.

Când mielul îl auzea pe Caleb râzând, se uita la el cu mirare, de parcă nu era sigur că arăta atât de caraghios, iar Caleb începea să râdă şi mai tare. Mielul însă a crescut repede şi a prins putere, iar acum Caleb nu mai avea un alt motiv să râdă de el, doar de bucurie, deoarece Isaac era bine echilibat şi sigur pe el, stabil pe picioarele sale ca şi ceilalţi miei.

Râsetele de bucurie sunt minunate. Asher s-a bucurat mult când a auzit glasul voios al lui Caleb. În timpul pe care l-au petrecut împreună, el nu l-a auzit de multe ori. Inima lui Asher a fost mângâiată auzindu-l pe fiul său cum râde şi văzând cât e de bucuros că acest miel era acum al său.

După un timp, Caleb s-a gândit că trebuie să ducă mielul în turmă, ca el să rămână cu vreuna din oile care îl vor primi. Meditând asupra cuvintelor pe care i le-a spus tatăl său cu privire la semnificaţia dragostei, Caleb şi-a dat seama că nu era bine ca să-l ţină pe Isaac departe de animalele din familia sa. a fost hotărârea cea mai grea pe care a trebuit să o ia vreodată şi a simţit nevoia să se roage mai întâi:

"Doamne, ajută-mă să fac ceea ce este bine!"

Nu mai era nevoie să-l ţină pe Isaac cu botul la ugerul oii.

El era foarte dornic să sugă singur, iar Caleb zâmbea mulţumit văzându-l cum bătea cu copitele lui micuţe şi cum mişca vesel din coadă, aşteptând să curgă laptele mai repede. Oaia i-a făcut lui Isaac o primire bună, deşi mai avea un miel, mai mare ca Isaac. Mielul alb sugea pe o parte, iar cel pestriţ pe cealaltă parte. Deşi inima lui Caleb era îndurerată, el era pregătit să-l lase s-o urmeze pe mama lui adoptivă şi pe mielul ei.

Cu toate acestea, Isaac nu şi-a dat seama că el trebuia să rămână în mijlocul turmei, deoarece făcea parte din ea. Era nerăbdător să sugă, dar după ce se sătura se întorcea iarăşi la Caleb să-i ţină companie, hotărât să-l urmeze numai pe el, oriunde.

Bineînţeles, Caleb era foarte bucuros. S-a gândit că era datoria lui să-l ducă pe Isaac înapoi în turmă şi odată chiar l-a lăsat singur în mijlocul oilor, sperând că se va obişnui cu ele. După ce le privea cu mirare, având urechile ciulite, Isaac începea să behăie neliniştit, strigând după mama sa de care se simţea atras.

— Trebuie să rămâi aici cu ceilalţi miei, l-a certat Caleb când s-a dus să-l salveze, văzându-l atât de singur şi înspăimântat, însă glasul lui trăda bucuria care era în inima lui şi pe care n-o putea ascunde.

Apoi i-a povestit tatălui său cum l-a încurajat pe Isaac să intre în rândul turmei. Asher s-a amuzat de concluzia lui triumfătoare:

— Însă el vrea să stea cu mine. Nu-i aşa că poate să rămână?

— Nu văd cum ai putea să-l împiedici, spuse păstorul râzând. Fie că îţi place sau nu, acest miel te-a adoptat. Nu-l lăsa să te deranjeze de la lucrul tău.

5

Primăvara era cea mai bună perioadă a anului, când toate florile din pustie se deschideau şi iarba pe păşuni era din abundenţă. Oile, practic, nu trebuiau să se deplaseze dintr-un loc în altul pentru a-şi umple stomacul; păşunau liniştite în mijlocul

florilor de diferite culori, care le ajungeau până la încheietura genunchiului.

Razele soarelui, deşi străluceau puternic, nu încălzeau ca în timpul verii, când florile începeau să se veştejească şi fiecare fir de iarbă sau porţiune mai umbrită era călcată în picioare.

Ca şi cum ar fi ştiut că nu va ţinea mult vremea aceasta bună, toate oile stăteau cu capetele plecate tot timpul zilei şi mestecau iarba şi lăstarii zemoşi. Mieii ţineau şi ei capul în jos, încercând să le imite pe mamele lor, însă nu o luau în serios, deoarece laptele era încă hrana lor principală.

Când a devenit mai puternic, mielul lui Caleb a început să aştepte cu nerăbdare compania celorlalţi miei din turmă, dar şi a băiatului. Era atras de behăitul mieilor, însă rămânea surd la chemarea oilor mai bătrâne. Se bucura aşa cum se bucură un copil atunci când se întâlneşte cu alţi copii de vârsta lui şi doreşte să se joace cu ei.

Caleb a fost fericit când Isaac a început să participe la jocurile celorlalţi miei; el râdea şi-l încuraja în aşa-zisele sale lupte. Unul din jocurile preferate era atunci când unul din miei se urca pe o movilă mică şi stătea mult timp acolo, declarând, prin strigătele lui puternice, că acea porţiune de teren îi aparţinea numai lui. Lui Isaac îi plăcea mult acest joc deoarece, de la început el s-a hotărât ca într-o zi să devină şeful turmei. El obişnuia să se caţere în grabă pe orice movilă sau stâncă şi să stea cu capul plecat, apărând cu acea ferocitate ce pretindea el că-i aparţine lui. Începuseră să-i crească nişte corniţe şi îşi scutura mereu capul, mândru că ştia deja cum să le folosească într-o bună zi.

Dacă încerca vreun alt miel să-i ia moviliţa, se roteau mult timp în jurul ei şi se împungeau cu capul lipit unul de altul, astfel

încât aproape îşi atingeau ochii; amândoi împingeau cu toată puterea, până când unul din ei se dădea bătut sau se plictisea de joacă sau auzea chemarea mamei.

Când era copleşit de oboseală ca şi ceilalţi miei, Isaac se întorcea la Caleb, se aşeza lângă el şi dormea acolo, în loc să stea cu tovarăşii săi de joacă. El ştia acum unde se află mama lui adoptivă şi, atunci când îi era foame, mergea în căutarea ei; însă după ce se sătura nu mai avea nevoie de ea şi venea înapoi la Caleb.

Isaac crescu repede şi, aşa după cum prevăzuse Asher, era fără îndoială cel mai frumos berbec din primăvara aceea. Deşi începutul a fost greu, acum nu se mai cunoştea nici o urmă a primelor zile, care au fost atât de fragile. Se făcuse gras şi rotund, înalt şi avea o lână albă ca zăpada, pe care o văzuse Caleb iarna, pe vârful munţilor.

Mai erau şi alţi miei albi în turmă, însă nici unul din ei nu era atât de alb ca Isaac. Majoritatea aveau un pic de maron pe faţă sau negru în jurul genunchiului, sau câteva pete pe spate, spre deosebire de Isaac care era complet alb, din creştet până în tălpi.

Înainte, Caleb nu observase niciodată aceste diferenţe care existau între miei, iar în timp ce discuta cu tatăl său în legătură cu acest subiect - comparându-l pe Isaac cu alţi miei, însă întotdeauna în defavoarea celor care nu erau preferaţii săi - Asher a zâmbit în semn de aprobare.

― Am ştiut eu că acest miel va face din tine un adevărat păstor.

Caleb era foarte mândru. Se gândea la deosebirea dintre mielul său şi ceilalţi miei şi observând că sunt atât de diferiţi, nu numai prin faptul că aveau anumite semne sau pete distincte, dar şi cap şi caracter diferite, a început să înţeleagă cum de ştia tatăl

său care oaie trebuie supravegheată îndeaproape şi pe care din ele putea să o lase singură, fără grijă.

Unele aveau un chip răutăcios, altele arătau caraghioase, unele erau gânditoare; unele păreau arogante, iar altele foarte smerite. Puteai să-ţi dai seama care din ele îţi va face necazuri şi care va hoinări mereu, rătăcindu-se de turmă sau care îşi va vedea de drumul ei.

Cunoscând particularităţile oilor, Caleb făcea mai uşoară munca păstorului. Când a descoperit acest lucru a fost interesat să cunoască mai bine oile şi să afle de la tatăl său dacă judecata lui cu privire la oi este corectă.

Uneori tatăl său era de acord cu el, alteori însă îi arăta lucruri pe care el nu le observase.

Atunci când spunea încrezător: "Oaia aceea cu botul lung mi se pare că are un aer de şefă", Asher răspundea: "Da, este adevărat, se pare că vrea să dirijeze, dar uită-te o clipă în ochii ei. Are ochi vicleni. Ea va încerca să fie şefă atunci când crede că-i merge, dar dacă este provocată, ea va fugi. Priveşte-o şi te vei convinge singur".

Caleb a urmărit-o cu privirea şi cu cât se uita mai mult, cu atât descoperea lucruri noi, pe care le putea împărtăşi cu tatăl său.

Această părtăşie era ceva nou pentru Caleb. De multe ori s-a gândit că tatăl său este dur şi rece, distant faţă de el şi că se îngrijeşte mai mult de oi decât de el.

Când Caleb a început să împartă cu tatăl său munca şi să se ocupe împreună de turmă, ei au devenit prieteni buni, deşi era vorba de tată şi fiu.

Ce primăvară frumoasă şi plină de bucurie! Dintr-o dată fiecare zi a căpătat sens. Ca şi mielul, Caleb descoperea zi de zi

multe lucruri noi şi devenea tot mai încrezător. Acum avea timp şi să se joace.

Unul din lucrurile cele mai grele din viaţa lui Caleb era lipsa tovarăşilor de joacă. Pe când era încă acasă, se juca cu surorile lui mai mici. El era de fapt în centrul atenţiei în acele zile, deoarece mama lui ştia că foarte curând se va despărţi de el. Păstorul, însă, uitase cât de mult tânjea inima unui copil după cineva cu care să se joace, să se lupte, să împărtăşească anumite lucruri sau după cineva care să-l provoace.

Acum era bucuros că îl avea pe Isaac, mielul cu picioare puternice şi oase sănătoase, care simţea acelaşi dor, ca şi Caleb, să alerge, să sară, să se gonească unul pe altul şi să dea impresia că vor să se lupte.

Caleb şi Isaac se jucau minunat împreună, se fugăreau, făceau lupte şi tot felul de nebunii: mielul îşi încerca mereu corniţele izbindu-se de pieptul lui Caleb, iar băiatul îşi întindea toţi muşchii să-l prindă pe Isaac, care refuza să se lase prins.

Chiar dacă Isaac nu putea să râdă precum Caleb, în behăitul şi tropăitul său, mişcându-şi vesel coada lungă, puteai să citeşti o bucurie aşa de mare ca cea din râsul lui Caleb.

Caleb se juca cu mielul, aşa cum s-ar fi jucat cu băieţii din satul lui, dacă ar fi fost acolo. Însă pe atunci erau vremuri grele pentru poporul evreu şi băieţii nu se jucau pe străzi. Când ajungeau la vârsta lui Caleb, majoritatea băieţilor lucrau la stăpânii egipteni. Dacă taţii lor erau păstori, atunci îi luau cu ei la câmp ca să-i ascundă.

Apoi Caleb a aflat din rugăciunile tatălui său că poporul evreu era ţinut în ţara Egiptului împotriva voinţei lui şi că Dumnezeu le-a promis că, într-o zi, Îşi va aduce aminte de ei şi-i va scoate din ţara robiei, făcându-i astfel oameni liberi.

Când Caleb i-a pus multe întrebări tatălui său în legătură cu acest subiect, Asher i-a povestit cum Iosif a fost vândut rob în Egipt, cu mulţi ani în urmă.

― Dar Dumnezeu l-a iubit şi l-a făcut un om mare şi foarte apreciat de Faraon.

Caleb era curios să afle mai multe lucruri despre Iosif, deoarece era nepotul lui Isaac, şi el dintr-un rob devenise persoana cea mai importantă din întreaga ţară. Iosif visa mult şi Dumnezeu îi descoperea semnificaţia viselor sale. Dumnezeu i-a dat şi înţelepciunea ca să tălmăcească visele altora şi, prin acest dar, el a salvat Egiptul de la o foamete cumplită. Mai târziu, familia lui, tatăl şi fraţii, au venit să locuiască în Egipt şi Faraon i-a primit bine, deoarece îl iubea mult pe Iosif.

De atunci egiptenii au ajuns să fie geloşi, să ne invidieze, deoarece au văzut că Dumnezeul nostru Îşi ţine promisiunile Sale şi ne-a făcut un popor puternic, pe când dumnezeii lor nu au nici o putere.

― Ce se va întâmpla când vom fi liberi? a întrebat Caleb.

― Vom merge acasă oricând dorim. Nu va fi nevoie să mai stăm departe de mama şi surorile tale, fără ca ele să nu ştie ce facem. Ele nu se vor mai teme că vom fi omorâţi într-o zi de către egipteni.

Asher i-a explicat cum evreii trebuiau să ascundă copiii de parte bărbătească, deoarece Faraon dăduse ordin să fie omorâţi toţi băieţii care se vor naşte.

― Acesta e motivul pentru care mă aflu aici cu tine, şi de aceea nu mergem niciodată acasă? a spus Caleb, înţelegând în cele din urmă.

― Da. Aşa este.

— Atunci mă bucur că sunt aici cu tine, spuse Caleb şi pentru prima dată a fost sincer când a rostit aceste cuvinte, datorită mielului Isaac.

Îndată ce oile terminau de fătat, iar mieii erau în stare să parcurgă distanţe mai mari, Asher îşi conducea turma spre locul unde se tundeau oile. Era un staul comunal, unde păstorii veneau din toate părţile, în aceeaşi perioadă a anului. Ei se ajutau între ei, făceau schimb de berbeci şi de oi ca să împrospăteze sângele turmei, dar mai mult decât orice, ei îşi împărtăşeau veşti unii altora.

Perioada tunsului era întotdeauna pasionantă chiar şi pentru Caleb. Se întâlnea cu alţi băieţi de vârsta lui şi imediat ce dădeau la o parte timiditatea, începeau să-şi povestească, să se joace şi să-şi împărtăşească experienţe aşa cum făceau şi părinţii şi unchii lor.

Anul acesta Caleb s-a lăudat cu Isaac în faţa băieţilor. Înainte, el nu avusese niciodată cu ce să se laude.

Copiii făceau acelaşi lucru ca şi taţii lor. Ca să se convingă ca Isaac era un miel sănătos, îşi treceau mâinile peste corpul lui şi-i pipăiau toate oasele. Apoi făceau câţiva paşi înapoi şi-l priveau examinându-i înfăţişarea. Apoi, trecându-şi degetele prin lâna lui, care începuse să crească, dădeau din cap şi spuneau că într-adevăr Isaac este un miel frumos, atât de alb, de puternic şi fără cusur.

Când avea loc tunsul oilor era întotdeauna o gălăgie mare, un tumult de teamă, plânset şi învălmăşeală, pe care le exprima fiecare animal. Mamele erau despărţite de mieii lor, iar mieii nu le mai cunoşteau după ce se întorceau, atât de diferit arătau. Uşurate de greutatea lânii, nici oile nu se mai recunoşteau. Începeau să sară şi să se zbenguie, speriind miei care erau obişnuiţi ca mamele lor să fie mult mai liniştite.

Mielul lui Caleb nu şi-a mai cunoscut mama adoptivă, acum când nu mai avea lână şi, numai după un schimb de behăituri, s-a dus în cele din urmă să-şi umple stomacul, căci îi era foame, fiind sigur că va fi primit bine şi nu cu o lovitură de picior.

La sfârşitul fiecărei zile, toată lumea era obosită. Pe toţi îi dureau spatele, capul de atâta zgomot, însă uitau repede de oboseala lor când se adunau în jurul mesei ca să mănânce împreună şi să-L laude pe Dumnezeu - acel Dumnezeu misterios pe care ei Îl preţuiau şi-L iubeau atât de mult, însă pe care Caleb nu-L înţelegea.

De data aceasta, la tunsul oilor, cântările lor de laudă erau mai înflăcărate decât altă dată, din câte îşi amintea Caleb. În alţi ani, gemetele lor se auzeau mai tare decât laudele, când îşi aminteau de suferinţa şi întristarea poporului, pe care le-o produceau egiptenii; generaţie după generaţie fiii lor erau ucişi, fraţii munceau până la sfârşitul vieţii lor, iar mamele aveau numai necazuri.

Anul acesta la tunsul oilor, ei au lăudat pe Dumnezeu, deoarece primiseră vestea că El a trimis un sol lui Faraon. În cele din urmă, Dumnezeu le-a ascultat rugăciunile şi le-a răspuns prin acest bărbat care a venit să ceară în Numele Lui, eliberarea poporului.

Caleb ştia că nimeni nu putea să rostească Numele Său, însă Dumnezeu i-a dat acestui om un nume pe care să-l folosească, un nume la fel de misterios ca Dumnezeu Însuşi - Eu sunt Cel ce sunt.

Caleb i-a auzit pe păstori vorbind mult despre acest om; numele lui era Moise.